

«..Έτρεχον αλλόφρονες και έπιπτον εις την Θάλασσαν» (Αθανάσιος Ε. Καραθανάσης, Ομότιμος Καθηγητής του Α.Π.Θ. Πρόεδρος της Εταιρείας Μακεδονικών Σπουδών)

/ [Πεμπτούσια· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

[Προηγούμενη δημοσίευση: <http://www.pemptousia.gr/?p=169938>]

Και έγραφε ο αείμνηστος άγιος Χρυσόστομος ο Καλαφάτης προς τα Πατριαρχεία γι' αυτήν την πρώτη Γενοκτονία: «μετά τον εξανδραποδισμόν των παραλίω των ελληνικών πόλεων ο ενταύθα Ελληνισμός ομοιάζει προς δένδρον πού του απεκόπησαν και βιαίως απεσπάσθησαν αι ρίζαι, δι' ών ήντλει τους ζωτικούς χυμούς της υπάρξεως και ακμής του ... και ότι όχι πλέον εντός πολλών ετών, αλλ' εντός ολιγίστων, ως εντελώς μεμεραμένου και ξηρού θα είναι όλως ακατάλληλον να επιτελέση οίανδήποτε εν τω κόσμω αποστολήν». Και είχε δίκαιο ο ιεροεθνομάρτυς Χρυσόστομος αφού εντός ολίγων ετών, το 1922, 8 χρόνια δηλαδή αργότερα, ετελέσθη ο μέγας ξεριζωμός και συνετελέσθη η τελεία γενοκτονία και η μεγαλύτερη μετακίνηση πληθυσμών, καθώς γράφει ο ιστορικός και

δημοσιογράφος Μέλβιλ Τσάτλερ. Τίς περιουσίες το 1914-1918 των αιχμαλώτων και εξορίστων άρπαξαν Μουσουλμάνοι της Βοσνίας και Ερζεγοβίνης. Και είναι άγνωστη αυτή η πρώτη φάση της Γενοκτονίας των δυτικών μικρασιατικών παραλίω, όταν «οι επιδρομείς σείοντες μαχαίρας και πυροβολούντες εξεφόβιζον τας δυστυχείς γυναίκας, αίτινες τα τέκνα αυτών εν ταις αγκάλαις κρατούσαι έτρεχον δεξιά και αριστερά εγκαταλείπουσαι τα πάντα εις την διάκρισιν των επιδρομέων. Έτρεχον αλλόφρονες και έπιπτον εις την Θάλασσαν». Υπάρχουν οι μαρτυρίες γι' αυτήν την Γενοκτονία του 1914, την οποία η επίσημη Ελλάδα τότε αδυνατούσε να αποτρέψει βυθισμένη στην δίνη του Εθνικού Διχασμού. Αυτόπτες μάρτυρες των συμβάντων στην Φώκαια, ήσαν ο Γάλλος αρχαιολόγος-μηχανικός Felix Sartiaux και ο μητροπολίτης Σμύρνης ιεροεθνομάρτυς Χρυσόστομος, οι ξένοι πρόξενοι στην Σμύρνη και πρόσφατα ένας Τούρκος ιστορικός Fuat Duar, πού κατέγραψαν την πρώτη αυτή Γενοκτονία. Και σήμερα η κοινή νεοελληνική γνώμη αγνοεί τα δραματικά αυτά γεγονότα.

Με ένα λοιπόν λόγο οι διωγμοί του Μικρασιατικού Ελληνισμού κράτησαν από το 1914-1918 με αποκορύφωση τον Σεπτέμβριο του 1922. Διάλειμμα ησυχίας και ειρήνης γι' αυτόν τον Μικρασιατικό Ελληνισμό τα 3 χρόνια 1919-1922 της παρουσίας του Ελληνικού στρατού στην Μικρά Ασία.

Το άρθρο 2 του Ο.Η.Ε. στην Σύμβαση περί Γενοκτονίας ορίζει ότι γενοκτονία είναι όταν ένας λαός έχει πρόθεση να εξαφανίσει μερικώς η ολικώς την εθνική,

εθνολογική, φυλετική και θρησκευτική υπόσταση ενός άλλου λαού. Γενοκτονία είναι όταν φονεύει τα μέλη αυτής της ομάδος που βρίσκεται σε αδυναμία η άμυνα. Γενοκτονία είναι όταν προκαλεί βλάβες σωματικές, ψυχικές σε βάρος άλλης διαφορετικής εθνοτικής ομάδος. Γενοκτονία είναι όταν από πρόθεση μία εθνοτική ομάδα υποβάλλει μίαν άλλη σε συνθήκες δυνάμενες να επιφέρουν την πλήρη ή την μερική καταστροφή της αδύναμης ομάδος στην ισχυρή. Και αντιλαμβάνεται, κανείς, μετά ελέχθησαν παραπάνω ότι όσα υπέστη ο Μικρασιατικός Ελληνισμός συνιστούν Γενοκτονία.

Οι αριθμοί που θα παραθέσω αποτελούν σαφή έκφραση γενοκτονίας. Έτσι σε όλη την Μ. Ασία ως το 1922 ζούσαν 2 εκατομμύρια Ελλήνων και στην Ελλάδα ήλθαν μετά από ανείπωτα μαρτύρια 1,5 εκατομμύρια. Επομένως είναι περίπου 500.000 οι γενοκτονηθέντες καθ' όλη την Μικρά Ασία, αριθμός που συμφωνεί με τους νεκρούς σε πόλεις και χωριά της Μ. Ασίας. Μόνον μες στην Σμύρνη χάθηκαν 20.000 εκείνες τις τραγικές μέρες και σε πόλεις και χωριά δεδρόμενοι, φονευόμενοι κατά τις ατελείωτες πορείες προς την μικρασιατική ενδοχώρα, άνδρες, γυναίκες, παιδιά. Από τις 500.000 που χάθηκαν μεγάλος αριθμός υπολογίζεται ότι είναι αυτός των αιχμαλώτων που πέθαναν στα φρικαλέα στρατόπεδα αιχμαλώτων από εξανθηματικό τύφο και την δυσεντερία και από την έλλειψη ιατροφαρμακευτικής περιθάλψεως. Χώρια ο αριθμός 18.000 αγνοουμένων αιχμαλώτων που δεν επέστρεψαν ποτέ ή εκείνων που ουδέποτε ειδοποιήθηκαν από τις τουρκικές αρχές ξεχασμένοι σε απόμακρα χωριά.

Και είναι τραγικό ότι το Ελληνικό κράτος ουδέποτε ενδιαφέρθηκε γι' αυτές τις 18.000 ψυχές των αγνοουμένων. Και μη λησμονούμε τις 150.000 των Ελλήνων των δυτικών μικρασιατικών παραλίων που χάθηκαν στα περιβόητα τάγματα εργασίας (αμελέ ταμπουρού) στον πρώτο διωγμό.

Κι ακόμη τις χιλιάδες των Καππαδοκών που υπέστησαν την αναγκαστική ανταλλαγή με την συνθήκη της Λωζάννης το 1923, μες από απάνθρωπες συνθήκες δημιουργώντας με Μικρασιάτες, οι αγαθοί Καππαδόκες, Ποντίους και Ανατολικοθρακιώτες το προσφυγικό έπος εδώ στην Μακεδονία.

Τα Μικρασιατικά Σωματεία ζητούν από την Ελληνική Πολιτεία να αναγνωρίσει την Γενοκτονία των Μικρασιατών και να ζητήσει από την Τουρκία, κυρίως αυτή, να προχωρήσει στην αναγνώρισή της. Δυστυχώς η Ελληνική Πολιτεία κρατεί σε εκκρεμότητα το θέμα αυτό εδώ και 20 χρόνια για χάρη της βελτίωσης των ελληνοτουρκικών σχέσεων να αναγνωρίσει την Γενοκτονία των Μικρασιατών και να ζητήσει από την Τουρκία, κυρίως αυτή, να προχωρήσει στην αναγνώρισή της. Και είναι ελπιδοφόρο το γεγονός ότι εφέτος ο Πρόεδρος της Δημοκρατίας κ.

Παυλόπουλος στο μνημόσυνο για την Μικρασιατική καταστροφή στην Μητρόπολη Αθηνών ομίλησε απεριφράστως για την αναγνώριση της Γενοκτονίας μας, και αυτό δυσαρέστησε τους εξ Ανατολών γείτονές μας. Εμείς, όμως, οι Μικρασιάτες β' και γ' γενιάς είμαστε εδώ και θα επιμείνουμε ωσότου πετύχουμε αυτήν την αναγνώριση, γιατί έτσι θα ησυχάσουν οι ψυχές των δικών μας. Σκέπτομαι ότι είναι ανάγκη πάσα να κρατήσουμε στην μνήμη την ανάσα των ψυχών τους, να ξαναβαπτίσουμε τα μωρά μας πού λόγχεις μιαρών στέρησαν την ζωή τους πριν την χαρούν, να στεφανώσουμε τα ατιμασμένα νιάτα μας πού δεν πρόλαβαν τα στέφανα του γάμου. Για να βγουν οι ιερείς πού τάφηκαν ζωντανοί, πεταλώθηκαν, με τα πετραχήλια και να κατεβεί από τα ουράνια το ματοβαμμένο ράσο του Δεσπότη μας Χρυσοστόμου για να μάς ευλογήσει. Είμαστε ακόμη εδώ και τους ζούμε στην καρδιά και τον νου μας. Είναι οι ψυχές τους, δεν τις ακούμε;

Πηγή: «Αθωνίτης», Περιοδική Έκδοση του Ομίλου Φίλων Αγίου Όρους «Άγιος Αθανάσιος ο Αθωνίτης», Έτος 25ο, Τεύχος 97, Δ' Τρίμηνο 2016.